

MEGJELENIK MINDEN  
VÁSÁRNAPON  
ELŐFIZETÉSI ÁR:  
Egész évre . . . 4 frt —  
Fél évre . . . 2 " —  
Negyedévre . . . 1 " —  
Egy hóra . . . . . 35

Egyes szám ára 10 kr.  
A lap szellemi részére vonatkozó közlemények a szerkesztőséghez, a hirdetések, előfizetési pénzek és hirdetési díjak bérmentve a kiadóhivatalba K Ö R M E N D K E küldendők.

# RÁBAVIDÉK

TÁRSADALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

HIRDETÉSEKRE névbe a lap egy oldala 9 részre van bontva, 1 rész bélyegdíjra kívül 3 frt.

TÖBBSZÖRŐS HIRDETÉSEK ÁRLÉNYEGEDMÉNYBEN RÉSZESÜLNEK.

Hivatalos hirdetések a hivatalos árszabály szerint közzétesznek.

Nyilttór petítésora 15 kr.

Bérmintatlan levelek nem fogadjunk el.

Kéziratok nem adnak vissza.

## Bürokratizmus.

Kezdjük fülömlülni a Bachkorszakot bürokratizmus tekintetében, mely fárasztó hosszadalmasságával és megmérhetetlen káros hatásával ma-holnap már kivétel nélkül minden téren a legnagyobb kényelemmel terpeszkedik szét.

El vagyunk halmozva mindenféle rendeletekkel, határozatokkal, fő- és alkázatokkal annyira, hogy a nagy tömkelegben ember legyen aki el tud rajta igazodni.

De midőn arról van szó, hogy ki tegyen, ki dolgozzék s ki hajtsa végre a rendeletek halmazát, akkor mindenki iparkodik a felelősséget magáról elhárítani s a türelmes papírra utalva bizonyítgatja, hogy ő bizony megtette a magáét, hiszen ő eleget — irkált.

S ennek a véghetetlen sok irkálásnak, ennek a poshatag rendszernek ki más adná meg az árát mint a szegény nép.

Lássuk csak hogyan jártak el minálunk a kolera közeledtének hírére.

Alig hogy elterjedt a rémhír, hogy a kolera átlépte Európa határait, mint egy varázsszóra árasztották el az országot a különböző foku rendeletek; irtak sokat, igen sokat, de tenni, alig tettek valamit. De ez a szörnyű kevés is inkább a látszat kedvéért történt, melynek folytatása nem következett.

Minék is? Hisz ott vannak a rendeletek a papíron, szükség esetén ezzel is ki lehet bujni a felelőség terhe alól.

Igen ám, de a ragály ellen egyedül irkafirkával védekezni nem lehet, ott pedans szigorral tenni is kell.

Tenni! Mintha a bürokratizmus hozzá volna szokva ahhoz, hogy tegyen.

Irtani és rendelni minél többet, tenni azonban minél kevesebbet, avagy épen semmit: ez a bürokratizmus átka.

Mikor már javában dühöngött a kolera Hamburgban, e városból egy nagyobb mennyiségű nyersbőr szállítmány érkezett Budapestre s minthogy köztu-

domásu dolog, hogy ételneműek és nyers bőrök a kolera bacillus legveszedelmesebb terjesztői, a budapesti sajtó iszonyu lármát csapott s követelte, hogy akármily értéket képviseljen is a vészthozó szállítmány, rögtön elégettessék.

Legott elkezdtek conferálni, referálni, tanácskozni és értekezni a különböző fő-, al- és mellék-egészségügyi bizottságokban s aztán — csak úgy repültek a rendeletek.

A vége az lett, hogy a szállítmányt kiadták egy-két száll Mihaszna Andrásnak elégetés végett, ezek pedig közönynyel nézték, mint lopkodják széjjel a bőröket s hordták szét a városba elárusítás, értékesítés végett.

A szörnyű sok rendeletnek ezen hézagoss és fölületes végrehajtása aztán kuforrássá vált azon nagy veszedelmeknek, mely fő- és szék városunkat érte s onnan egész hazánkat esetleg érheti.

A kereskedelemnek és forgalomnak olyan hatalmas góczpontja minő Budapest, naponkinti érintkezésben áll az

## TÁRCZA.

Utolsó szerelmem.\*)

Hg. Batthyány-Strattmann Üdönnettől.

Fordította: Dóczy Lajos.

Még egyszer hadd ujongjam,  
Mitől szívem dagad,  
Hadd zengjem el utolsó  
Szerelmi dalomat.

Mert új szerelmem ébredt,  
Mit semmi el nem olt  
E szívben, melynek mindig  
Csak egy szerelme volt.

Mely mindent, mit szerettem,  
Hűséggel átkarolt,  
Szent érzés, nagy és tiszta,  
Mint a kék égi bolt.

Most lángol végszerelmem  
Uj, szép, mint esti fény,  
Melytől elvesz az önzés,  
És eltűnik az „Én.”

A hajnalest, amelybe  
A nap leáldozik,  
Midőn a szív nem tombol,  
De hön imádkozik.

\*) E lendületes költeményt, mely annak idején a Magyar Szalon-ban jelent meg, az elhunyt hercegné, unokája, Todesco Alma születése alkalmából írta.

S térdhajtva és csodálva,  
Mint rejtélyt, végtelent,  
Imádom az oltárt, hol  
A csoda megjelent.

Az oltár az a bölcső,  
Benn fekszik a csoda:  
Az ég nyilatkozása  
Az édes unoka.

## Patkó Sándor, meg az anyósom.

Áldott természetű voltam teljes életemben: soha sem akartam valamit akarni. Valóságos asszonyinak való természet. Mintaszerű nő vált volna belőlem, ha vélellenül nem a feleségem férjének születtem. — No, de azzal sem törődtem, hogy önhibámon kívül Bandinak keresztelt a nagy-lengyeli tisztelendő ur, mert kimondhatatlanul jól éreztem magamat így is, — habár anyám örökösen leányért jajgatott; apám meg majd megevett örömeiben.

— Majd szerzek én leányt is, visítot-tam, mint valami olasz tenorista, — ha megnövök! — Ennél okosabbat már csak nem szólhat az ember fia negyed napos szájjal?!

7. . . S évek multával meg is tettem.  
Alig pillantottam meg Pergőék Évikéjét, rögtön reá ruháztam minden ingó és ingatlan érzelmemet örökre és visszavonhatatlanul.

Pergőéknek az ormándi lakó határban volt a szőlejük, ennek a kellős közepén egy szép diófa. (Menyasszonyi nyoszolyát akartunk belőle készíttetni, de belelőtt a menykő.) Itt szoktam találkozni Évikével. Ide nem hatolt el a napsugár; itt tartott konferenciát fél Gőcsey verebe, a kerítés itt volt legalacsonyabb. (Ez utóbbi körülmény nagy előnyére van a sügő-bűgő, tollatlan gerléknek — menekülés esetén.)

— Tudna-e engem szeretni Évikém? szóltam hozzá egy szép délután, ugy fél öt óra tájban.

— Én még nem szerettem.

— Dehogyan nem. Emlékezzék csak vissza a nagy-lengyeli bucsura; mi volt az asztalon? Ugy-e, turós lepény, meg mákos patkó volt.

— Igen.

— Vett-e Évikém turósat?

— Nem.

— De a mákos patkóból evett?

— Ettem.

— Miért?

